

Bandes de so *Sweeney Todd: el musical diabòlic*

Hazael González

Estava clar: només ell ho podia fer, només un geni com Tim Burton seria capaç de dur a la pantalla gran una de les obres més boges i irrealment que s'hagin escrit mai per a un teatre de Broadway. Només ell seria capaç d'atrevir-se a signar la versió en cel·luloide (i per tant immortal) del musical més irreverent, més personal, i també més complex (des de tots els punts de vista) que ha sortit del cap de Stephen Sondheim. Només ell seria capaç de fer cantar Johnny Depp i Helena Bonham Carter, i només ell podria aconseguir donar-li tots aquests trets personals no només sense desvirtuar la història original sinó enriquint-la magistralment. En definitiva, només Tim Burton era capaç de fer *Sweeney Todd: El Barbero Diabòlic de la Calle Fleet* (*Sweeney Todd: The Demon Barber of Fleet Street*, Tim Burton, 2007). *There's no place like London...*

Sens dubte, el musical és un gènere que sempre desperta certa controvèrsia, i no és per menys: això de ficar cançonetes al mig d'una història s'ha convertit moltes vegades en un senzill pastitx insuportable per a l'espectador (i moltes pel·lícules de dibuixos animats en donen fe). És realment difícil

fer una pel·lícula (o una obra teatral) amb cançons dintre de l'argument que no només funcionin, sinó que tampoc molestin... i en això, li hem de reconèixer a Sondheim que no ho fa malament. No ens podem oblidar que ell és el lletrista d'un musical tan respectat com *West Side Story* (compost per Leonard Bernstein, que va ser portat al cine amb el mateix nom de *West Side Story*, Robert Wise, Jerome Robbins, 1961, i que fins i tot va arribar a cantar un músic tan reputat com Josep Carreras), que a més d'això sap ben bé el que és fer feina per al cinema com a compositor de bandes sonores (seva és la partitura de *Rojos - Reds*, Warren Beatty, 1981-, entre d'altres), i que fins i tot té un Oscar al seu palmarès (encara que una mica discret: el va guanyar a l'apartat de Millor Cançó per la composició "Sooner or later ("I always get my man"), per *Dick Tracy*, Warren Beatty, 1990-. Per això, qual l'any 1979 aquest home va decidir adaptar la història clàssica (ja s'havien fet alguns films d'això, i encara que pugui semblar increïble, durant molt de temps es va pensar que la història era real) al gènere musical, ningú no es va espantar especialment, i unes quantes veus ja varen pronosticar que

això, per molt boig que semblés, arribaria lluny. I, fins i tot, s'ha de dir que existeix una magnífica versió en català cantada ni més ni menys que per Constantino Romero, de qui el mateix Sondheim va dir que era el millor Sweeney Todd que ell havia vist a la seva vida.

Es clar que ara, com sempre, tindrem veritables dificultats per imaginar-nos una altra cara que no sigui la de Johnny Depp, qui ha guanyat el Globus d'Or per posar cara (i veu) al diabòlic barber, i que també estava proposat a l'Oscar (i per cert, també s'ha de dir que la pel·lícula ha guanyat el Globus d'Or com a Millor Pel·lícula Musical o Comèdia), com tampoc ens podem imaginar altra Mrs. Lovett, o sobretot, altra ambientació tan particular i obsessiva com aquesta, plena de blancs i negres i grisos, i vermells, clar. Ha estat molta la gent que li ha demanat a Burton per què ha prescindit del seu compositor habitual Danny Elfman aquesta vegada tan històrica, i la seva resposta és tan senzilla com encertada: això era un musical i ja tenia la seva pròpia veu, però sens dubte, si Elfman hagués fet un musical, seria aquest. I és ben cert, i poques coses més es poden dir: perquè encara que no us agradi el gènere, o ni tan sols les cançons (personalment, em quedo sens dubte amb "My friends", la que el barber dedica a les seves navalles), no hi ha dubte que la pel·lícula vos captivarà fins a extrems insospitables, i quan sortiu del cine, és més que probable que tingueu una mica de gana i vulgueu tastar una d'aquelles panades de carn de gust inoblidable i aspecte veritablement exquisit. ■

